

Capitolul 2

Mântuiți prin har

Capitolul 2,1-10

Trupul lui Hristos

La începutul studiului nostru am văzut, că tema principală a acestei epistole este »Hristos și Adunarea«, precum și legătura intimă și veșnică dintre ei.

Această legătură ne este arătată de Duhul Sfânt în această epistolă sub diferite aspecte. Am văzut deja, cum ne prezintă Duhul Sfânt în primul capitol legătura care există între Domnul nostru Isus Hristos ca și Cap al Trupului și al Adunării, privită ca Trup al Său.

Această Adunare este Trupul lui Hristos, și toți credincioșii sunt fiecare în parte mădulare ale acestui Trup. Capul este acum în cer, și după înălțarea lui Hristos la cer Duhul Sfânt a venit aici jos pe pământ pentru ca El să conducă suflete la Hristos, sau mai bine zis, ca să adune mădularele acestui Trup. Când acest Trup va fi complet, Domnul Isus, care este Capul Trupului, va veni să ia la Sine toate mădularele, pentru ca ele să fie veșnic în slava Sa.

Casa lui Dumnezeu

În acest al doilea capitol, Duhul Sfânt ne arată pe Hristos și Adunarea în tabloul unei »case«.

Adevărații credincioși sunt »Casa lui Dumnezeu«, clădită pe temelia apostolilor și prorocilor – aceasta înseamnă, a prorocilor Noului Testament.

Domnul nostru Isus Hristos este El Însuși »Piatra de unghi«, »în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un Templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duhul« (versetele 19-22).

Lui să-I fie toată slava, care El Însuși este Piatra de unghi, așa cum El este și Acela care a început clădirea și o și va termina: »Eu voi zidi Adunarea Mea« (Matei 16,18). Vedem astfel pe Hristos, Domnul nostru, atât ca și Cap al Trupului, cât și ca Piatra de unghi, care ține împreună clădirea și o va păzi până la sfârșit (compară cu capitolul 2,20; Isaia 28,16; Zaharia 4,7; 1 Petru 2,6).

El este atât Piatră de unghi, cât și »Capul unghiului« (Psalm 118,22; Matei 21,42; Marcu 12,10; Luca 20,17; Faptele Apostolilor 4,11; 1 Petru 2,7). Aceasta este al doilea aspect minunat, pe care Duhul Sfânt ni-l arată despre legătura intimă și veșnică dintre Hristos și Adunare.

Privire de ansamblu asupra versetelor 1-10

În acest al doilea capitol, Duhul Sfânt ne arată, că pentru Dumnezeu a fost totodată absolut necesar să creeze o creație nouă, aceasta înseamnă, că El a trebuit să creeze pe om din nou, pe care El deja la început l-a creat după chipul Său (Geneza 1,27).

Din cauza neascultării lui, omul a pierdut poziția lui înaltă, în care l-a așezat Dumnezeu. De aceea la împlinirea vremii Fiul lui Dumnezeu a devenit Om, fiind născut dintr-o fecioară și a trăit o viață unică în felul ei, o viață sfântă. La cruce a murit moartea de ispășire și a înviat dintre cei morți, pentru ca să readucă din nou la Dumnezeu această creație decăzută. Aceasta este ceea ce vrea Duhul Sfânt să pună înaintea inimilor noastre.

El ne arată cât de degenerați, de stricați și demni de a fi urât eram noi, înainte ca harul bogat al lui Dumnezeu să ne salveze, și cât de mult noi ca oameni decăzuți aveam nevoie de o creație nouă. În afară de aceasta ne arată cât de adâncă era despărțirea omului păcătos de Dumnezeu:

1. ca urmare a stării lui spirituale ca mort (versetele 1-10)

2. ca urmare – în mod deosebit a celor dintre națiuni – a depărtării mari de Dumnezeu (versetele 11-12).

Apostolul folosește în prima parte a acestui capitol un stil deosebit: el ne prezintă adevărurile în patru grupe de câte trei; sau altfel spus, în patru grupe, fiecare grupă conținând trei adevăruri:

- A. Prima grupă ne arată pe cei trei dușmani ai omului:
- Lumea (versetul 2)
 - Diavolul, care este căpetenia autorității văzduhului (versetul 2)
 - Carnea (versetul 3)
- B. Grupa a treia descrie rezultatele demne de a fi urâte, pe care acești trei dușmani le-au produs în oameni, și anume:
- »morți în greșeli și păcate« (versetul 1), apoi ei au devenit
 - »fii ai neascultării« (versetul 2) și drept urmare
 - »copii ai mâniei« (versetul 3).
- C. În grupa a treia avem însușirile minunate ale lui Dumnezeu în salvarea omului și în binecuvântările Sale:
- »bogat în îndurare« (versetul 4)
 - »dragoste mare« (versetul 4)
 - »nemărginitele bogății ale harului Său« (versetele 5,7).
- D. Grupa a patra ne arată trei rezultate minunate ale acestor căi ale lui Dumnezeu:
- »adus la viață împreună cu Hristos« (versetul 5)
 - »înviat împreună« (versetul 6)
 - »așezat împreună în cele cerești în Hristos Isus« (versetul 6).

Mai există și o altă realitate importantă, pe care Duhul Sfânt ne-o prezintă în aceste versete:

- Trecutul nostru (versetele 1-4)
- Prezentul nostru (versetele 4-6)
- Viitorul nostru (versetul 7).

Preamărit să-I fie Numele demn de adorare, că El, cu toată amintirea trecutului nostru rușinos, ne prezintă în același timp spre bucuria noastră prezentul nostru fericit cu viitorul nostru minunat!

Morți spiritual

Versetul 1: »și voi, care erați morți în greșelile și în păcatele voastre,«

În măsura în care crește înțelegerea noastră ca credincioși cu privire la starea noastră păcătoasă de la natură, în aceeași măsură va crește și înțelegerea noastră cu privire la ce harul lui Dumnezeu lucrează pentru noi și în noi și prin aceasta se mărește adorarea și cântarea de laudă a inimilor noastre.

Noi nu am fost simpli slabi și bolnavi din punct de vedere spiritual, așa că un medicament oarecare ne-ar fi putut ajuta în reînviere și vindecare. Nu! Noi eram morți în greșeli și păcate. Aceasta este, ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu ne face aici clar. Ce lovitură în față este această constatare divină pentru omul natural și pentru toți care se sprijină pe propria dreptate. Noi am fost absolut incapabili să ne salvăm singuri, căci un mort nu poate face nici cel mai mic lucru ca să se aducă la viață; el este și rămâne mort spiritual. Cu cât se îndepărtează mai mult de Domnul Isus, Izvorul vieții, cu atât el este mai mult mort și de aceea fără valoare înaintea lui Dumnezeu.

El este mort în greșeli și păcate; aceasta înseamnă, el nu este numai vinovat și are nu numai nevoie de iertare ca păcătos, ci el este mort spiritual și are nevoie mai mult decât numai iertarea

păcatelor: el are nevoie de o viață nouă, divină. De aceea el trebuie să se nască din nou, el trebuie să primească o viață nouă din Dumnezeu prin credința în Isus Hristos.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață, că există trei feluri de moarte:

1. Moartea corporală (fizică); aceasta este despărțirea duhului de trup (1 Corinteni 15,21-22).
2. Moartea spirituală; aceasta este despărțirea omului de Dumnezeu (1 Ioan 5,12; Efeseni 2,1; 4,18).
3. Moartea »a doua«; aceasta este îndepărtarea veșnică din prezența lui Dumnezeu, iazul de foc (1 Corinteni 6,9-10; 2 Tesaloniceni 1,9; Apocalipsa 20,14-15).

În primul verset al capitolului nostru apostolul vorbește deci despre al doilea fel de moarte, aceasta este moartea spirituală.

În alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu ni se arată foarte clar, că întreg neamul de oameni este mort spiritual, »mort în greșeli și păcate«, indiferent dacă omul vrea sau nu vrea să recunoască.

Atâta timp cât omul nu primește pe Domnul Isus, Cel care este viața veșnică, el rămâne în această stare de moarte spirituală (compară cu Geneza 2,17; Romani 5,12). Când apoi în această stare de moarte spirituală suferă moartea corporală, atunci în final va avea parte și de moartea veșnică (»moartea a doua«, Apocalipsa 20,6).

Oricâte eforturi ar face omul pentru a se autoîmbunătăți, ca să trăiască pentru Dumnezeu, nu va avea nici un succes, căci el este mort spiritual. Așa cum a spus odată un slujitor al Domnului: „Tu nu poți trăi pentru Dumnezeu, dacă mai întâi nu ai primit viața lui Dumnezeu”.

Un slujitor dotat al lui Dumnezeu a ținut evanghelizări într-o sală a căminului CVJM. Într-o seară secretarul acestui cămin i-a arătat o carte poștală cu următoarea inscripție: „Mă oblig cu toată sinceritatea să duc o viață religioasă creștină”. Pe cartea poștală era prevăzut un loc pentru semnătura celui care se obliga în felul acesta. Secretarul l-a întrebat pe slujitorul Domnului: „Care este părerea dumneavoastră despre această obligație (această juruință)? Nu este ea un lucru bun?” Slujitorul Domnului a răspuns: „Cum poate vreun om din lumea aceasta să trăiască o viață creștină, căci el este mort spiritual?” Da, la ce folosește unui păcătos o astfel de juruință? Nu poți duce o viață creștină atâta timp cât nu L-ai primit pe Hristos.

Nu negăm nicidecum faptul că între oameni sunt diferite grade de viață rea și păcătoasă. Nu toți sunt pe același nivel de caracter, nu toți au aceeași comportare bună, și nici nu practică toți răul în același fel. Însă cu toate acestea ei sunt morți spiritual, cu toată diferența recunoscută în morală și caracter.

Cu toate că fiica lui Iair era de numai câteva clipe moartă, atunci când Domnul Isus a venit în casa tatălui ei, ea era totuși complet moartă, fără viață. Probabil trăsăturile feței ei încă nu se schimbaseră, arătau ca și cum ea ar fi vie; probabil că ea încă mai era frumoasă în ochii părinților ei, deoarece putrezirea nu începuse încă să-și facă lucrarea, dar cu toate acestea ea era moartă!

Tot așa a fost și atunci când Domnul Isus a venit în Nain și a văzut cum duceau afară din cetate pe singurul fiu al acelei văduve (Luca 7,11-17). Tânărul era mort demult, și cu siguranță aspectul lui exterior nu mai era așa de proaspăt ca la fiica lui Iair. Însă între aceștia nu era nici o deosebire – ambii erau morți.

Cu o altă ocazie Domnul a venit la Betania la mormântul lui Lazăr. Și când El a spus celor care erau prezenți acolo: »Dați piatra la o parte!«, El a fost întâmpinat cu împotrivire din partea Martei: »Doamne, deja miroase greu, pentru că este mort de patru zile«. Dar Domnul a dat viață și aceluia care nu numai murise, ci deja de patru zile era în mormânt și trupul lui începuse să putrezească, așa că el mirosea deja. În felul acesta între cei trei nu era nici o deosebire în punctul cel mai important – ei erau toți în același fel morți... căci nu este nici o diferență. Toți trei aveau nevoie de Prințul vieții, de Fiul lui Dumnezeu, preamărit în veci, care a dăruit fiecăruia viața nouă prin puterea Sa dătătoare de viață.

În același fel și noi toți am fost morți spiritual, înainte ca Domnul Isus Hristos să ne dea viața veșnică.

Cu siguranță unii din noi au trăit o viață păcătoasă și stricată, în timp ce alții n-au fost așa de adânc încurcați în poftele păcatului și așa de mult înaintați în rău. Dar noi toți am fost absolut morți înaintea lui Dumnezeu și aveam nevoie de o viață nouă, divină, de la Acela care El Însuși este sursa și originea vieții – de la Domnul nostru Isus Hristos.

Umblarea noastră de odinioară

Versetul 2: »în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării;«

Observă atent cele două cuvinte pe care Duhul Sfânt le folosește aici, ca să ne descrie – nu starea noastră actuală – starea în care ne-am aflat înainte de înnoirea noastră spirituală: cuvintele »erați« (versetul 1) și »odinioară« (versetul 2).

Noi eram morți în greșeli și în păcate, în care noi umblam odinioară potrivit veacului lumii acesteia. Cu adevărat, cât de îngrozitoare era o astfel de moarte! Morți spiritual și prin umblarea noastră potrivit cu principiile lumii acesteia rea eram complet despărțiți de Dumnezeu! Nu aveam nici înclinația și nici dorința să ne comportăm și să acționăm potrivit cu voința lui Dumnezeu.

Iov a descris cu mult timp înainte această stare, în care noi eram odinioară și în care se află toți care sunt încă departe de Dumnezeu: »Și ei Îi spun lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi, pentru că nu dorim cunoștința căilor Tale! Ce este Cel Atotputernic, ca să-I slujim? Și ce ne folosește dacă ne vom ruga Lui?”« (Iov 21,14-15).

Ce stare îngrozitoare! Căci dacă cineva vrea ca Dumnezeu să plece astăzi de la el, fără îndoială acela va trebui să stea odată înaintea Lui, când El va fi Judecător. Acela care respinge mântuirea lui Dumnezeu și desconsideră pe singurul Salvator de la judecata asupra păcatului, fără nici o îndoială va trebui să apară înaintea Lui în păcatele sale și va merge pentru totdeauna la pierzare.

Noi umblam »potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului«. Expresia »căpetenia autorității văzduhului« arată clar domnia deplină a căpeteniei îngerilor răi asupra lumii acesteia. Așa după cum aerul pătrunde aici totul, tot așa diavolul pătrunde totul în lumea aceasta. El este dumnezeul lumii acesteia. Însă sfinții născuți din nou au fost eliberați de puterea întunericului și au fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Sale. (Coloseni 1,13).

Însă cei necredincioși se află sub domnia lui Satan; căci este lucrarea lui Satan să-i țină pe oameni departe de Dumnezeu. El îi conduce după voia lor proprie într-o stare de orbire, »ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei« (2 Corinteni 4,4).

Deci aceasta este descrierea desăvârșit de potrivită a stării noastre, făcută de Dumnezeu, în care ne aflăm înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu. Dar și ce tablou al necredincioșilor, care încă mai sunt sub robia căpeteniei autorității văzduhului, »a duhului care lucrează acum în fiii neascultării«!

Cât de deplâns este partea sufletului care nu și-a luat încă refugiu la Domnul Isus Hristos, singurul Mântuitor! Cât de binecuvântat este pe de altă parte sufletul care a experimentat eliberarea fericită de sub robia lui Satan prin puterea Celui mai tare, care a fost în stare să lege pe cel tare și să-i jefuiască casa!

Fii ai neascultării

Noi eram »fii ai neascultării«, și această neascultare am moștenit-o de la tatăl nostru, de la Adam. Dar glorificat să fie Numele Domnului nostru Isus Hristos, care prin ascultarea Lui până la moarte ne-a făcut »fii ai ascultării« (1 Petru 1,14)!

Cât de necuprins de mare este diferența dintre ceea ce am moștenit de la primul om și ceea ce Omul al doilea, Domnul Isus Hristos, ne-a dat să moștenim: »Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepti« (Romani 5,19).

Ce privilegiu, ca prin harul Dumnezeului nostru să fim scoși din starea noastră de fii ai neascultării și să fim făcuți copii ai ascultării! Așa după cum noi acum posedăm cu adevărat acest privilegiu binecuvântat, tot așa noi avem și responsabilitatea mare de a umbla corespunzător poziției noastre înalte: »Ca niște copii ai ascultării, nu vă potriviți poftelor pe care le aveți altădată, când erăți în neștiință. Ci, după cum Cel care va chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră« (1 Petru 1,14-15).

Un om sărac este acela care este departe de Dumnezeu – un om nenorocit este cel care, făcut din țărână, perseverează toată viața lui în neascultare de Dumnezeu și de voia Sa revelată. Însă cât de minunată este în același timp îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de astfel de oameni nenorociți, față de »fiii neascultării«! Dar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu se limitează la ceasul harului și la ziua mântuirii, căci cu siguranță va veni timpul, când »anul de îndurare al Domnului« se va sfârși și va începe »ziua răzbunării«, acea zi de judecăți îngrozitoare și condamnare înspăimântătoare. Ah, fie ca cititorul acestor rânduri, în măsura în care el încă nu și-a luat refugiul la Isus ca Mântuitor personal al său, să vină acum la El, înainte ca să piardă pentru totdeauna ocazia. »Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii«; »Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima« (2 Corinteni 6,2; Psalm 95,7-8).

Voia cărnii și a gândurilor

Versetul 3: »printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți.«

Apostolul schimbă acum forma exprimării sale de la »voi« în »noi«. Până acum li s-a adresat, credincioșilor din Efes, cu »voi«, căci ei erau dintre națiuni. Acum el include și pe iudei și spune, că el însuși este unul dintre ei, »noi«. Prin aceasta arată clar, fără echivoc, că și ei toți (iudeii) erau morți în greșeli și păcate, tot așa de morți ca și națiunile, »printre care (națiunile) și noi toți (iudeii) trăiam odinioară în poftele cărnii noastre«.

Acest adevăr îl dezbată apostolul mai departe în scrisoarea sa către Romani, capitolul 3: »Atunci ce, suntem noi (iudeii) mai buni? Nicidecum: pentru că mai înainte i-am acuzat și pe iudei și pe greci, că toți sunt sub păcat, după cum este scris: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar”.« Toți oamenii sunt mășurați cu etalonul lui Dumnezeu – etalonul sfințeniei Sale -, care este Hristos Însuși. De aceea toți stau înaintea lui Dumnezeu pe același fundament al evaluării: »mort spiritual«. Aceasta este sentința lui Dumnezeu. Există diverse trepte sau grade de moarte? Nu! În realitate toți eram morți, atât păgânii cât și iudeii, morți spiritual și străini de viața lui Dumnezeu. Aceasta este ce apostolul confirmă, atunci când continuă: »printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor«. Aceasta este o descriere veridică a tuturor oamenilor fără diferență și fără excepție. Chiar dacă printre ei sunt moraliști sau filantropi, savanți sau filozofi, singura întrebare, chiar și pentru cei mai avansați sau mai morali dintre ei, este: Este vreo fărâmă de viață divină în ei, sau au ei vreo convingere spirituală de a face voia lui Dumnezeu? Răspunsul este: Nu! S-ar putea ca în exterior să lucreze realmente ca să-și schimbe și să-și îmbunătățească caracterul, însă în toate acestea Dumnezeu rămâne departe de gândurile lor și ei nu au nici un loc pentru El în inima lor. Fie că este vorba de iudei sau de păgâni, aceasta este adevărat pentru toți oamenii.

Apostolul scoate aici în evidență două forme de dorințe și de pofte: voia cărnii și voia gândurilor. Dorințele și poftele păcătoase ale cărnii au aceeași sursă ca și cele mai sublime gânduri ale omului: natura omenească decăzută; căci »ce este născut din carne este carne«.

Imaginează-ți că un om voia să se dedice cu totul în slujba științei și să facă din ea singurul scop al vieții lui. Va fi această voință în concordanță cu voia lui Dumnezeu? (Nu vrem nicidecum să dezapreciem binefacerile științei; dar când știința devine singurul scop, scopul exclusiv al vieții, atunci aceasta este »voia gândurilor«). Fără îndoială răspunsul la această întrebare este: Nu! Noi putem desigur spune, că în realitate aceasta este acțiunea »voinței gândurilor« omului și a dorințelor duhului omului; și de aceea în această privință nu este nici o diferență între activitățile unor astfel de oameni și faptele acelora care trăiesc în poftele cărnii, prin aceea că ei »fac voia cărnii«.

Mândrie, egoism, îngrijorările după lucrurile lumii acesteia, și așa mai departe, iau toate naștere din voia gândurilor, și înaintea lui Dumnezeu nu este nici o diferență între ele și poftele cărnii.

În primele trei capitole ale epistolei către Romani ne este prezentat un tablou îngrozitor al dorințelor și poftelor cărnii, în timp ce în primele trei capitole ale primei epistole către Corinteni (unde găsim lauda de sine cu privire la educația și înțelepciunea omenească) ne sunt prezentate poftele gândurilor. Și una și cealaltă sunt la fel de rele înaintea lui Dumnezeu.

Ce realitate prețioasă este dimpotrivă, că eu nu-mi aparțin mie, ci Aceluia care m-a răscumpărat cu sângele Lui prețios și m-a mântuit și mi-a dăruit viața veșnică, El Însuși fiind viața mea! Pot eu acum din această cauză să urmez fără grijă dorințele cărnii și gândurilor? Dimpotrivă! Nu este mai degrabă obligația mea, da, privilegiul meu, să nu mai trăiesc pentru mine însumi, ci pentru Acela care a murit pentru mine și a înviat?

Noi eram »din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți«. Acesta este trecutul nostru, am fost născuți în nelegiuire și concepuți în păcat, născuți prin păcat și în păcat – necurați și acoperiți cu nelegiuire. Acesta este adevăratul tablou al tuturor oamenilor, fără deosebire – aceasta este valabil atât pentru oamenii cei mai buni cât și pentru oamenii cei mai răi, atât pentru iudei cât și pentru cei dintre națiuni; căci »din fire eram copii ai mâniei«.

Însă Dumnezeu nu a creat pe om în această stare, omul a preferat părtășia cu Satan în locul părtășiei cu Dumnezeu și în felul acesta a devenit un fiu al neascultării și un copil al mâniei. Ce stare nenorocită! Dar Dumnezeu în bunătatea Sa, îndurarea și harul Său ne-a salvat din această stare deplorabilă prin mijlocirea Fiului Său preaiubit, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin lucrarea Sa la cruce.

Cine este Dumnezeu

Versetele 4+5: »Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (pe când și noi eram morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos – prin har sunteți mântuiți -«

În versetele anterioare am văzut în primele două grupe mai întâi pe cei trei dușmani ai omului – lumea, carnea, diavolul; apoi cele trei rezultate îngrozitoare – morți în greșeli și păcate, fii ai neascultării și în consecință copii ai mâniei.

Ajungem acum la cea de-a treia binecuvântată grupă de câte trei, care ne aduce mai aproape căile minunate ale lui Dumnezeu în salvarea și binecuvântarea omului:

1. Îndurarea bogată a lui Dumnezeu,
2. Dragostea divină care se revarsă,
3. Bogăția copleșitoare a harului Său (versetele 4 și 7).

1. Îndurarea Sa bogată

Noi eram morți spiritual, fără putere și incapabili să ne salvăm singuri. Însă Dumnezeu, »fiind bogat în îndurare«, a venit să ne salveze și să ne dea viața. Vai, cât de mari sunt bogățiile divine și desăvârșite!

În primul capitol am văzut »bogăția harului Său« (versetul 7) și »bogăția slavei Sale« (versetul 18). Aici avem »bogat în îndurare«. Dumnezeu nu este numai plin de îndurare, ci este »bogat« în îndurare, și aceasta este tocmai ceea ce avem noi nevoie, deoarece noi eram morți și străini de viața lui Dumnezeu. Dar pe lângă faptul că El ne-a eliberat de starea noastră jalnică și suferință, El ne-a dăruit și viața veșnică.

2. Dragostea Lui mare

Așa după cum Dumnezeu este bogat în îndurare, tot așa El este mare în dragostea Sa - »pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit«. Căci din plinătatea inimii iubitoare a lui Dumnezeu față de noi păcătoșii a curs îndurarea Sa bogată spre noi. Și așa cum îndurarea Sa este bogată, tot așa dragostea Sa se revarsă. »Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi«. (Romani 5,8). Da, cu adevărat, El ne-a iubit »din pricina dragostei Lui mare«, »pe când noi eram încă păcătoși«. »În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre« (1 Ioan 4,9-10).

3. Bogăția nemărginită a harului Său

Vai, cât este de minunat! Dacă Dumnezeu este bogat în îndurarea Sa și mare în dragostea Sa, El este și bogat în harul Său. Preamărit să-I fie Numele vrednic de adorare!

Cu adevărat nu era nimic bun în noi, care să fi putut oferi ocazia inimii Lui să se plece spre noi. Era harul Său, bogat, nemărginit, care a venit la noi: »prin har sunteți mântuiți«.

Dar Dumnezeu nu a fost numai bogat în îndurare, atunci când El ne-a salvat din starea noastră jalnică și din suferință, ci El ne-a dăruit și harul Său.

Deci îndurarea este aceea care eliberează pe un suferind sărman din nenorocirea și suferința lui și pe un cerșetor din sărăcia lui; harul însă face mai mult. El revarsă bunătate, bunăvoință și fericire peste aceia care nici câtuși de puțin au dreptul la aceasta: »Prin har sunteți mântuiți«. El ne dă nu numai iertarea păcatelor, ci mai mult decât atât: ne dăruiește gratuit dreptatea divină.

Fiul pierdut s-a rugat, ca să scape de foamete, să aibă parte de îndurare; dar tatăl lui l-a copleșit cu darul bogat, care se revarsă, pe care nici nu l-a visat că-l va primi (Luca 15).

Adus la viață împreună cu Hristos

Pentru studiul nostru mai rămâne ultima grupă: cele trei rezultate minunate ale tocmai studiate întreite căi ale lui Dumnezeu în mântuirea și binecuvântarea omului. Aceste rezultate sunt pe drept numite minuni ale îndurării, dragostei și harului.

Prima minune divină, pe care Dumnezeu a făcut-o în îndurarea Sa bogată și dragostea Lui mare și harul Său minunat, este, că El ne-a adus la viață împreună cu Hristos.

Preamărit să-I fie Numele! El ne-a adus la viață împreună cu Hristos; și era tocmai minunea de care noi aveam nevoie. Noi eram morți spiritual, morți în greșeli și păcate: »Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (pe când și noi eram morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos«. El ne-a adus la viață, aceasta înseamnă că El ne-a dat viața veșnică, care este legată cu Domnul nostru Isus Hristos, care a înviat dintre cei

morți. Deci, această viață veșnică este în Fiul. »Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața« (1 Ioan 5,11-12).

Hristos a venit, pentru ca cei care cred în El să aibă viața în El și s-o aibă din belșug. Această viață din belșug o posedăm pe baza lucrării Sale desăvârșite de mântuire și a învierii Lui dintre cei morți.

În timp ce toți – atât iudei cât și națiuni, fără excepție – erau morți în greșeli și păcate, Dumnezeu ne-a adus la viață împreună cu Hristos din pricina dragostei Lui mari, cu care ne-a iubit.

Am putea noi să ne dăm seama vreodată de prețul nemărginit de mare, am putea noi vreodată să uităm ce L-a costat pe Dumnezeu, ca să ne aducă la viață din moarte? El a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca noi să trăim prin El; »Pentru că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică« (Ioan 3,16).

Domnul nostru Isus Hristos a murit la cruce, și a purtat judecata dreaptă a lui Dumnezeu pentru vina noastră. Prin faptul că Prințul vieții a murit, moartea a fost nimicită, și El a adus viața și neputrezirea la lumină. Da, Cel sfânt a murit sub judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu. Cel drept a murit de o moarte unică în felul ei – o moarte, de care nu a murit nici un om păcătos – El a murit, ca să dăruiască viața veșnică chiar și celui mai ordinar păcătos care își pune încrederea în El și pe valabilitatea deplină a lucrării Sale la cruce.

Înviat împreună cu Hristos

Versetul 6: »și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,«

»Și ne-a înviat împreună«, aceasta este a doua minune, pe care Dumnezeu a înfăptuit-o în îndurarea Lui bogată, în dragostea Sa și harul Său, care întrece orice pricepere. El ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus.

Deci Dumnezeu nu ne-a dat numai viața veșnică, ci și ne-a înviat împreună cu El; și anume atât pe credincioșii dintre iudei, cât și pe credincioșii dintre națiuni.

Când au venit femeile la mormântul Domnului, îngerul le-a zis: »Pentru ce-L căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci a înviat« (Luca 24,5-6). Nu era posibil ca Cel viu să poată rămâne între cei morți. Aceasta este ceea ce harul lui Dumnezeu a făcut pentru noi. Preamărit să-I fie Numele! El nu numai ne-a dat viața veșnică, ci și ne-a înviat împreună cu Hristos. Deci dacă noi ca și credincioși adevărați am înviat împreună cu Hristos, să nu căutăm atunci după lucrurile de sus, unde este Hristos, șezând la dreapta lui Dumnezeu – să nu ne gândim la ce este sus, și nu la ce este pe pământ? (Coloseni 3,1-2).

A treia minune a îndurării, dragostei și harului este, că Dumnezeu »ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus«. Aceasta este pe baza legăturii noastre cu Hristos Capul nostru, este deja acum poziția noastră binecuvântată, în timp ce noi încă mai suntem aici pe pământ. Domnul nostru Isus, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești, este Capul trupului, și credincioșii adevărați sunt drept urmare mădulare ale trupului Său.

Este imposibil ca trupul să poată fi văzut independent sau despărțit de cap. Când dacă de aceea Hristos, Capul, a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești (capitolul 1,20), atunci Dumnezeu a așezat și pe credincioșii în Hristos în locurile cerești. Aceasta este deci deja acum poziția noastră, locul nostru: »în locurile cerești în Hristos Isus«. Și în curând va veni Domnul ca să ne ia la Sine, și astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul.

Așa cum în vechiul legământ marele preot purta numele celor douăsprezece seminții pe inima sa și pe umerii săi, atunci când intra în Locul Preasfânt, și ei erau reprezentați în felul acesta prin el, tot așa suntem văzuți noi acum în Hristos. Aceasta este poziția cerească a tuturor

credincioșilor adevărați, fără nici o excepție, și anume aceasta nu este în primul rând o poziție practică sau bazată pe experiență, cu toate că starea noastră practică și bazată pe experiență ar trebui să fie în concordanță cu poziția noastră cerească.

Intenția lui Dumnezeu

Versetul 7: »ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus.«

Vedem aici intenția sublimă a lui Dumnezeu, pentru care El a turnat peste noi îndurarea Sa, dragostea Sa și harul Său. Intenția Lui cea mai mare, pe care a urmărit-o de la început, era, ca în veacurile viitoare să arate nemărginita bogăție a harului Său în bunătate față de noi în Hristos Isus. Dar Dumnezeu nu S-a îngrijit în primul rând de ce aveam noi nevoie ca păcătoși pierduți, ci El S-a îngrijit de slava Sa și de slava Fiului Său preaiubit, și anume pentru toată veșnicia.

Astfel Dumnezeu va arăta harul Său nu numai în »veacul care va veni«, aceasta înseamnă în cei o mie de ani de domnie binecuvântată pe pământ, ci »în veacurile viitoare«, deci pentru veșnicie, fără sfârșit. Intenția binecuvântată a lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire era deci nu numai salvarea și binecuvântarea celor mântuiți, ci și revelarea marii bogății a harului Său față de noi înaintea întregii creații. Atât îngerii și arhanghelii, cât și demonii vor fi martori ai biruinței harului Său bogat în lucrarea Fiului Său, pe care El a făcut-o la cruce.

Dacă ne gândim la veșnicia trecută, vedem planul lui Dumnezeu și intențiile harului Său cu privire la Adunare, ale cărei mădulare El le-a ales pe fiecare în parte înainte de întemeierea lumii. Și dacă ne gândim la veșnicia viitoare, vedem Adunarea glorificată ca monument al îndurării și dragostei lui minunate și bogate, al harului Său bogat, care întrece orice pricepere, - spre lauda slavei Sale. Numelui Său, Numelui Său vrednic de adorare să-I fie veșnic lauda, admirația și adorarea!

Mântuit prin har

Versetele 8 și 9: »Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.«

În aceste versete Duhul Sfânt se preocupă în mod deosebit de adevărul prețios al mântuirii prin har. Deja în versetul 5 al capitolului nostru El a spus: »prin har sunteți mântuiți«; și aici în acest verset El confirmă încă o dată acest adevăr de bază, »pentru că prin har sunteți mântuiți«. Mântuirea este un rezultat exclusiv al harului și nu al unei activități oarecare a omului, »și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni«.

Dacă mântuirea ar fi dependentă de vreo oarecare activitate a noastră, atunci ea nu ar mai fi prin har. »Însă celui care lucrează, plata nu i se socotește după har, ci după datorie« (Romani 4,4). Deci dacă tu ai putea face ceva, ca să te salvezi singur, aceasta ar însemna, că Dumnezeu ți-ar fi dator cu ceva. Dar îi este omului posibil prin toate faptele lui drepte să ispășească măcar un singur păcat? Calea arătată de Dumnezeu pentru mântuirea omului este harul – exclusiv harul!

Ia seama cu atenție, că nu se spune: „Căci prin har veți fi mântuiți”, ca și cum ar fi o chestiune de viitor, sau „veți fi probabil mântuiți”, ca și cum ar fi o chestiune nesigură; ci se spune: »pentru că prin har sunteți mântuiți«. Este o binecuvântare prezentă și veșnică, o realitate absolut sigură. Laudă și onoare să-I fie lui Dumnezeu pentru aceasta!

Credința este singura cale prin care putem primi mântuirea liberă, pe care o oferă harul bogat al lui Dumnezeu omului sărman, păcătos. Este adevărat, că Dumnezeu ne-a ales potrivit cu planul Său veșnic și ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere, dar mijlocul pregătit de Dumnezeu pentru

luarea în posesiune a harului mântuirii și a darului vieții veșnice este credința. Ea este mâna care apucă darul oferit de Dumnezeu.

Acum Dumnezeu nu poate permite, ca un om să calce pe teritoriul harului și binecuvântării fără ca mai întâi El să nu facă o lucrare divină în inima și conștiința lui prin Duhul Sfânt, care conduce pe om să-și vadă propriul eu așa cum îl vede Dumnezeu, și apoi îl conduce mai departe să vadă și prin credință să apuce ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru el în Hristos Isus.

Prin credința în vestea bună primim mântuirea. Dar aceasta nu înseamnă că credința în sine mântuiește, numai Mântuitorul Însuși mântuiește; El este subiectul credinței, »... pentru că știu în Cine am crezut; și sunt convins că El poate să păzească ce I-am încredințat pentru ziua aceea« (2 Timotei 1,12).

Să nu faci credința ta mântuitor al tău, căci Domnul Isus Hristos este singurul care poate mântui. Credința Îl primește și se încrede în El. Și pentru ca cineva să nu acorde o valoare deosebită venirii lui la Hristos sau credinței lui în El, apostolul adaugă »... și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu«. Este ca și cum apostolul ar fi vrut să spună: „Nici harul, nici mântuirea, și nici măcar credința nu vin de la voi, sau a fost găsite în voi, ci totul vine de la Dumnezeu«.

Despre un evanghelist, care a condus multe suflete la Mântuitorul Isus Hristos, se povestesc următoarele: el a vorbit odată despre mântuirea prin har pe baza credinței fără fapte, când l-a contrazis cineva, care se încredea în faptele sale și în comportarea sa corectă și gândea că el este plăcut înaintea lui Dumnezeu din cauza lucrărilor lui drepte. Dar acest om nu cunoștea adevărul despre sine însuși, că el era un păcătos și avea nevoie de un salvator și un mântuitor. Evanghelistul i-a răspuns astfel: „Dacă tu vei merge în cer, vei fi acolo singurul om drept; căci toți ceilalți sunt păcătoși salvați prin har și cântarea lor de laudă va fi aceasta; ‚Slavă Mielului lui Dumnezeu, care ne-a iubit și care ne-a spălat în sângele Său de păcatele noastre’. Ei vor spune despre Hristos: ‚Ai fost înjunghiat și ne-ai cumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău.’ Dar tu, prietenul meu, nu vei putea spune niciodată așa. Cântarea ta de laudă se va auzi cam în felul acesta: ‚Slavă să-mi fie mie, căci prin faptele mele bune și purtarea mea corectă m-am făcut potrivit pentru cer!’ Îngerii însă, când te vor auzi cum te lauzi și te glorifici singur, fără îndoială te vor arunca în cea mai adâncă prăpastie.”

Dar păcătoșii, care sunt mântuiți prin harul lui Dumnezeu, nu se laudă singuri, ci ei laudă pe Domnul și harul Său. »Sufletul meu se va lăuda în Domnul« (Psalm 34,2).

O creație nouă

Versetul 10: »Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele.«

Să stăm o clipă liniștiți, ca să vedem ordinea divină minunată: Cu toate că mântuirea noastră este numai prin har și nu prin fapte, Dumnezeu a pregătit fapte bune pentru cei mântuiți prin har, pentru ca ei să umble în ele.

Deci este de o deosebită importanță să cunoaștem diferența uriașă care există între învățătura falsă, care spune: „Lucrează, ca să fi mântuit”, și învățătura adevărată a Evangheliei, care spune: „Lucrează, pentru că ești mântuit prin har”; sau între „lucrează, și vei trăi” și „lucrează, pentru că trăiești”.

Credincioșii adevărați sunt lucrarea lui Dumnezeu; în Hristos Isus ei au fost făcuți o creație nouă. Vechea creație este stricată și nu folosește la nimic. Nici nu există vindecare pentru ea, ea nu poate fi îmbunătățită, căci »pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate. Și cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu.« (Romani 8,7-8). De aceea Dumnezeu nu S-a gândit niciodată să îmbunătățească această natură stricată; ci El a judecat-o la crucea lui Hristos și în locul acesteia

ne-a dat o natură nouă pe baza lucrării înfăptuite de Fiul Său preaiubit. Astfel El a judecat vechea natură în moartea lui Hristos și pe noi, prin faptul că L-a înviat pe Hristos prin slava Tatălui »ca pe Întâiul născut dintre cei morți« și L-a făcut Cap al unei generații noi, ne-a înviat împreună cu El, pentru ca noi acum să putem umbla în noul vieții. Este o viață nouă, cu totul diferită de viața veche. »Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.« (2 Corinteni 5,17).

Dumnezeu a creat vechea creație prin Cuvântul Său: »Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată« (Evrei 11,3). Însă numai creația nouă este spre buna Lui plăcere și va fi în toată veșnicia spre lauda slavei Sale. L-a costat un preț inimaginabil de mare, deoarece El »pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El« (2 Corinteni 5,21).

Noi am fost creați în Hristos Isus pentru fapte bune, »pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele«. Așa după cum Dumnezeu ne-a predestinat pentru înfiere prin Isus Hristos pentru Sine (capitolul 1,5), tot așa El a pregătit mai dinainte fapte bune, pentru ca noi să umblăm în ele. Aici nu este vorba de fapte cu caracter legalist, ci de fapte cu caracter ceresc – caracterul harului. Harul ne învață »să trăim cu cumpătare și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent« (Tit 2,12).

Faptele pregătite de Dumnezeu mai dinainte sunt roadele noii creații – sau cu alte cuvinte – natura divină, ai cărei părtași am devenit noi. Aceste roade iau naștere în noi prin Duhul Sfânt care locuiește în noi, pentru ca noi să umblăm în aceste fapte bune – nu pentru a împlini o anumită datorie sau prescripție religioasă – ci din dragoste fierbinte față de Dumnezeu și Tatăl nostru și față de Domnul nostru Isus Hristos, care ne-a iubit mai întâi pe noi.

Dumnezeu a dat odinioară poporului Său pământesc Israel Legea. Ei gândeau că pot să împlinească cerințele ei, dar au greșit. Legea era o piatră de încercare pentru inima omenească, pentru ca să devină vizibil incapacitatea totală a omului de a satisface cerințele unui Dumnezeu sfânt. Legea nu a fost ceva hotărât mai dinainte de Dumnezeu, în care noi să trebuiască să umblăm. »Atunci pentru ce este Legea?« Răspunsul este; »Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege, până urma să vină „Sămânța” (Isus)« (Galateni 3,19).

Adevăratul credincios a fost eliberat de Lege, pentru ca acum el să trăiască pentru Dumnezeu. El a fost omorât față de Lege, »ca să fie al Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu« (Romani 7,4). Cât de prețios este locul și poziția credinciosului, și anume nu numai cu privire la privilegii, ci și cu privire la obligațiile și slujba lui. Deci în timp ce alegerea noastră și binecuvântările noastre erau de la început în planul și hotărârea lui Dumnezeu, tot așa El a pregătit și ordonat faptele bune – înainte chiar să existăm noi -, pentru ca noi să umblăm în ele.

Această secțiune a început cu „umblarea” (versetele 1-2) și se termină tot cu „umblarea” (versetul 10). Însă ce diferență uriașă între prima umblare și ultima! Primele versete ale acestui capitol ne arată umblarea noastră de odinioară, pe când eram morți spiritual – morți în greșeli și păcate. Versetul al zecelea ne arată umblarea noastră ca aceia care au fost aduși la viață și sunt o creație nouă, o umblare în fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte. Dacă noi am fost strămutați cu Hristos în locurile cerești – și noi suntem strămutați, Dumnezeu să fie glorificat! – atunci avem și privilegiul binecuvântat să umblăm aici corespunzător acestei poziții cerești.